

JODI ELLEN MALPASOVÁ

*Za obrovskou
vášňou sa skrýva
horúca láska*

Pod týmto
MUŽOM

IKAR

JODI ELLEN MALPASOVÁ

Pod tímto
MUŽOM

Preložila Jana Seichertová

IKAR

Jodi Ellen Malpas
BENEATH THIS MAN

Copyright © 2013 by Jodi Ellen Malpas
Translation © 2014 by Jana Seichertová
Jacket design © 2014 by Emil Křížka
Slovak edition © 2014, 2024 by IKAR, a. s.

Z anglického originálu Beneath This Man
(Orion, New York 2013) preložila Jana Seichertová.
Redigoval Jaroslav Hochel.
Korigovala Alica Wursterová.
Obálku navrhol Emil Křížka.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a. s., Bratislava v roku 2024
ako svoju 7 867. publikáciu.
Druhé vydanie.
Sadzba a zalomenie do strán PRO 2, a. s., Bratislava.
Vytlačili TBB, a. s., Banská Bystrica.

ISBN 978-80-551-9301-4

Túto knihu venujem svojim dámam

POĎAKOVANIE

Horská dráha zvaná Tento muž je čoraz rýchlejšia a kľukatejšia. Užívam si tú jazdu a túžim, aby sa nikdy neskončila. Ako vždy som nesmierne vďačná každému, kto ma na ceste sprevádza.

A ja si zatiaľ ďalej spokojne užívam v siedmom nebi.

Jodi

xxx

PRVÁ KAPITOLA

Dnes som v sebe horko-ťažko našla silu, aby som išla do práce. Od môjho stretnutia s Jessem Wardom uplynulo päť dní. Päť dní plných agónie, prázdnoty a vzlykania. Keď som zatvorila oči, zakaždým som ho uvidela – mihajúce sa obrazy sebaistého, krásneho muža, ktorý si ma podmanil, sa striedali s obrazmi prázdneho, urážlivého a opitého tvora, čo ma zničil. Bez neho som sa cítila prázdna a neúplná. Prinútil ma, aby som po ňom túžila, a potom odišiel z môjho života.

V tme som videla jeho tvár a v tichu som počula jeho hlas. Nemohla som pred ním ujsť. Nevnímala som pracovný ruch okolo seba; každý zvuk pripomínal vzdialené hučanie a každý obraz rozmazanú škvrnu. Bola som v pekle. Prázdna. Neúplná. Zmietajúca sa v agónii.

V nedeľu som nechala Jesseho, opitého a zúriaceho, v jeho strešnom apartmáne. Odo dňa, keď som z neho odišla, zatiaľ čo on za mnou čosi pokrikoval, sotva stojac na nohách, sa mi neozval. Nijaký telefonát, nijaký odkaz, nijaké kvety... skrátka nič.

V Katinom byte sa ďalej pravidelne objavoval polonahý Sam, ale mal dosť rozumu, aby sa so mnou o Jessem nerozprával. Mlčal a pokúšal sa mi vyhýbať. Určite sa v mojej prítomnosti cítil trápne. Ako mi mohol muž, ktorého som poznala len zopár týždňov, spôsobiť takú strašnú bolesť? Počas našej krátkej známosti som zistila, že je prudký, výbušný a panovačný, no súčasne vie byť nežný, váš-

nivý a ochranársky. A tento druhý Jesse mi veľmi chýbal. Lenže ten opitý, prázdny chlap, ktorého som minulú nedeľu našla v strešnom apartmáne, nebol Jesse, do ktorého som sa zaľúbila. Radšej by som čelila jeho panovačným spôsobom ako pohľadu na tvár s črtami znetvorenými alkoholom.

Jesseho pád z rozbehnutého vlaku som zrejme zavinila ja. Bľabotavo mi pripomenul svoje predchádzajúce varovanie, že ak ho opustím, spôsobím veľkú škodu. Naozaj ma varoval, no nevysvetlil mi, akú škodu spôsobím a prečo. Mala som naňho viac naliehať, ale bola som príliš zamestnaná jeho vášnivými prejavmi náklonnosti. Nechala som sa rozptýliť a zaslepiť túžbou, rozplývala som sa v tom mocnom náručí. Nikdy by som si nepomyslela, že sa z neho vykluje pán Zámku rozkoší alebo dokonca alkoholik. Doslova som chodila po svete s doširoka zatvorenými očami.

Mala som šťastie, že sa mi zatiaľ darilo vyhýbať Patrickovým zvedavým otázkam, ako pokračujú práce na projekte pre pána Warda. Keď prišlo na bankový účet Rococo Union stotisíc libier – pozornosť od pána Warda –, spadol mi kameň zo srdca. Pri takej veľkorysej zálohe sa mi možno podarí odbiť Patricka rečami o vymyslenej služobnej ceste, ktorá pánu Wardovi nedovoľuje vrátiť sa domov a mne pokračovať v projekte. Bolo mi jasné, že raz sa tým problémom budem musieť zaoberať, no zatiaľ som sa na to necítila dosť silná a ani som netušila, kedy na to nájdem silu. Možno nikdy.

Úbohá Kate robila, čo mohla, aby ma vytiahla z čiernej diery, do ktorej som zaliezla. Pokúšala sa rozptyľovať ma hodinami jogy, popíjaním v klube a zdobením tort, ale ja som si radšej jatrila rany v posteli. A vytrvalo so mnou chodila každý deň na obed. Nie že by som bola schopná niečo zjesť. Nemohla som prehĺtať ani naprázdno; cez pevne zovreté hrdlo by som do seba nedostala ani kúsok jedla.

Jediné, na čo som sa teraz tešila, boli pravidelné ranné prechádzky. Nespávala som, takže vyliezť každý deň z postele už o piatej ráno bolo pre mňa pomerne ľahké.

Vyšla som na tichú ulicu, nadýchla sa sviežeho vzduchu a zamierila na miesto v Zelenom parku, kde som sa zrútila od vyčerpania vtedy ráno, keď ma Jesse ťahal so sebou cez polovicu Londýna

počas jedného zo svojich mučivých maratónov. Pokojne som tam sedela a trhala orosené steblá trávy, kým mi nezmeravel a nepremokol zadok a nebola som pripravená pomaly sa vrátiť domov a pripraviť sa na ďalší deň bez Jesseho.

Ako dlho v tom ešte budem schopná pokračovať?

Zajtra sa po návšteve rodičov v Cornwalle vráti do Londýna môj brat Dan. Malo by ma tešiť, že ho po šiestich mesiacoch zase uvidím, ale kde som mala vziať energiu na predstieranie, že som šťastná?

Na stole mi zazvonil mobil a vytrhol ma z denného snívania a klopkania perom. Volala mi Ruth Quinnová. V duchu som zastonala. Ruth bola nová klientka a ukázalo sa, že bude dosť tvrdý oriešok. Zavolala mi v utorok a dožadovala sa stretnutia ešte v ten deň. Vysvetlila som jej, že mám veľa práce, a navrhla som, aby sa obrátila na niekoho iného, no trvala na tom, že chce mňa osobne. Napokon sa dala presvedčiť a dohodli sme si prvé stretnutie na dnes. Odvtedy mi volala každý deň, aby mi ho pripomenula. „Slečna Quinnová?“ ozvala som sa unaveným hlasom.

„Ava, ako sa máte?“

Vždy sa ma na to pýtala, čo bolo od nej celkom milé. Nemohla som jej povedať pravdu. „Dobre, a vy?“

„Aj ja sa mám dobre,“ zaštebotala. „Iba som si chcela overiť, či ste nezabudli na naše stretnutie.“

„Dnes o pol piatej, slečna Quinnová,“ zopakovala som už tretí deň za sebou. Táto práca asi začína byť nad moje sily.

„Skvelé, už sa teším.“

Ukončila som hovor a pomaly vydýchla z pľúc všetok vzduch, aby som sa upokojila. A čo som vlastne čakala? Piatok ukončím stretnutím s novou klientkou, a navyše veľmi náročnou.

Do kancelárie vtrhla ako veľká voda Victoria s dlhými svetlými kučermami rozprestretými na pleciach ako vejár. Vyzerala inak než zvyčajne. Bola celá oranžová! „Čo si to urobila?“ vyhrkla som vyľakane. Vedela som, že v posledných dňoch nevidím celkom jasne, ale vo farbe jej pokožky som sa nemohla zmyliť.

Victoria prevrátila oči, vybrala zo značkovej kabelky pudrenku a skontrolovala si tvár v zrkadielku. „Ó nie!“ zvolala zúfalo. „Jasne

som jej vysvetlila, že chcem bronzový odtieň.“ Pošúchala si tvár papierovou vreckovkou. „Tá sprostá ženská použila nesprávnu fľaštičku! Vyzerám ako papriková chrumka!“ Ďalej si zúrivo utierala tvár a zlostne fučala.

„Mala by si použiť kvalitný piling a potom sa poriadne osprchovať,“ poradila som jej a obrátila sa späť k počítaču.

„Nemôžem uveriť, že sa to stalo práve mne!“ skríkla zúfalo. „Drew ma dnes večer berie von. Keď ma uvidí v tomto stave, s krikom odo mňa utečie!“

„A kam idete?“ spýtala som sa.

„Do Langan’s. Veď si ma tam pomýlia s nejakou hviezdičkou z reality show. Takto tam nemôžem ísť!“

Pre Victoriu to bola úplná pohroma. S Drewom chodila iba týždeň – ďalší vzťah, ktorý vznikol v dôsledku môjho vlastného neuspriadaného života. Už chýbalo len to, aby vošiel do kancelárie Tom a vyhlásil, že sa ide ženiť. Sebecky som sa netešila zo šťastia druhých.

Sally, naše dievča pre všetko, vybehla z kuchynky a pri pohľade na Victoriu zastala ako prikovaná. „Preboha! Victoria, si v poriadku?“ spýtala sa a ja som sa v duchu usmiala, keď na mňa vrhla vystrašený pohľad. Skrášľovacie procedúry boli pre našu prostoduchú Sally španielska dedina.

„Je mi dobre!“ odsekla Victoria.

Sally cúvla k bezpečnej kartotečnej skrini, aby unikla pred rozčúlenou Victoriou a mnou, tváriacou sa ešte nešťastnejšie ako zvyčajne.

„Kde je Tom?“ spýtala som sa, aby som odvrátila Victoriinu pozornosť od kozmetickej pohromy.

Hodila pudrenku na svoj stôl a otočila sa tvárou ku mne. Keby som mala dosť energie, zasmiala by som sa. Vyzerala príserne. „Je u pani Bainesovej. Zdá sa, že nočná mora pokračuje,“ dodala namrzene a našuchorila si svetlé kučery okolo tváre.

Prestala som zívať na Victoriu s lesknúcou sa tvárou a uprela som strnulý pohľad na monitor. Nemohla som sa dočkať, kedy sa ten deň skončí a ja budem môcť vliezť späť do postele, kde nebudem musieť nikoho vidieť ani sa s nikým rozprávať.

K ohromnému mestskému domu v Landsdowne Crescent som prišla včas a slečna Quinnová mi otvorila. Bola som veľmi prekvapená – jej hlas sa vôbec nehodil k jej zovňajšku. Predstavovala som si ju ako starú dievku v strednom veku pripomínajúcu učiteľku hry na klavíri, ale nemohla som sa viac myliť. S dlhými blond vlasmi, veľkými modrými očami a hladkou svetlou pokožkou bola veľmi príťažlivá; na sebe mala pekné čierne šaty a topánky s vražedne vysokými podpätkami.

Usmiala sa na mňa. „Vy musíte byť Ava. Poďte ďalej, prosím,“ pozvala ma a zaviedla do prišernej kuchyne, pozostatku zo sedemdesiatych rokov.

„Slečna Quinnová, tu je moje portfólio.“ Podala som jej dosky a ona ich dychtivo prijala. Mala naozaj srdečný úsmev. Možno som ju zle odhadla.

„Volajte ma Ruth, prosím. Veľa som počula o vašej práci, Ava,“ poznamenala a prezerala si môj spis. „Najmä o komplexe Lusso.“

„Och, naozaj?“ Moja otázka znela prekvapene, hoci ma to neprekvapilo. Patricia veľmi potešila reakcia, ktorú priniesla jeho firme Rococo Union propagácia nového bytového komplexu. Ja by som na všetko okolo Lussa najradšej zabudla, no zdalo sa, že to nebude ľahké.

„Pravdaže! Všetci o ňom hovoria. Odviedli ste skvelú prácu. Vypijete si niečo?“

„Dala by som si kávu, ďakujem.“

Usmiala sa a začala pripravovať nápoje. „Ava, sadnite si, prosím.“

Poslúchla som ju a vybrala z kabelky poznámkový blok. „Tak s čím vám môžem pomôcť, Ruth?“

Zasmiala sa a mávla čajovou lyžičkou neurčitým smerom. „Naozaj sa na to musíte pýtať? Táto kuchyňa je ohavná, nezdá sa vám?“ zvolala a vrátila sa k príprave kávy.

Mala pravdu, no nechystala som sa zhrozene híkať nad hnedo-žltým kuchynským nábytkom a falošnými tehlovými stenami.

Po chvíli pokračovala: „Asi vám je jasné, že hľadám nejaké nápady, ako by som mohla túto ohavnú miestnosť zmeniť. Rozmýšľala

som, že by som dala odstrániť priečku a urobila z nej veľkú obývačiu miestnosť. Ukážem vám to.“ Podala mi kávu a naznačila, aby som ju nasledovala do vedľajšej miestnosti. Dekorácie v nej boli rovnako pochmúrne ako v kuchyni. Ruth vyzerala pomerne mladá – hádala som jej niečo vyše tridsať –, takže sa tam určite nastahovala pomerne nedávno. To miesto vyzeralo, akoby sa ho maliarska štetka nedotkla aspoň štyridsať rokov.

Po hodinovom rozhovore som nadobudla presvedčenie, že viem, čo sa Ruth pokúša dosiahnuť. Mala celkom jasnú predstavu.

„Pripravím vám na základe vášho rozpočtu a nápadov niekoľko návrhov a prinesiem ich spolu so splátkovým kalendárom za moje služby,“ oznámila som jej na odchode. „Chceli by ste ma ešte na niečo upozorniť?“

„Nie. Chcem základné luxusné vybavenie, aké by ste očakávali v kuchyni.“ Podala mi ruku a ja som ju zdvorilo prijala. „A chladničku na víno,“ dodala so smiechom.

„Samozrejme.“ Meravo som sa usmiala, lebo pri zmienke o alkohole mi krv zmrzla v žilách. „Čoskoro sa vám ozvem, slečna Quinová.“

„Ruth, prosím,“ pokrútila hlavou. „Už sa na to teším, Ava.“

Vliekla som sa ulicou ku Katinmu domu a dúfala som, že nie je doma. Túžila som utiahnuť sa do svojej izby skôr, ako ma znovu začne rozveseľovať.

„Ava!“

Zastala som a uvidela som Sama vykloneného z okna jeho auta, ktoré sa pomaly priblížilo ku mne. „Ahoj, Samuel,“ pozdravila som ho so silným úsmevom a pokračovala som v chôdzi.

„Ava, prosím ťa, nepridaj sa k svojej zlomyseľnej priateľke v klube *Odpál, Sam!*. Možno ma prinúti, aby som sa odsťahoval.“ Zaparkoval, vystúpil z porsche a došiel ku mne na chodník pred Katiným domom.

Vo vrecovitých krátkych nohaviaciach, v tričku s nápisom Rolling Stones a so strapatými vlasmi myšacej farby vyzeral bezstarostne ako vždy.

„Prepáč, ale ty si sa k nám nastahoval už natrvalo?“ spýtala som sa so zdvihnutým obočím. Sam vlastnil luxusný apartmán neďaleko Hyde Parku, kde mal oveľa viac miesta, no keďže Kate pracovala v dielni na prízemí svojho domu, trvala na tom, aby býval u nej.

„Nie. Kate mi povedala, že prídeš domov okolo šiestej. Dúfal som, že ťa zastihnem.“ Zrazu sa zatváril tak nervózne, až som sa cítila nepríjemne.

„Je všetko v poriadku?“ spýtala som sa.

Placho sa usmial, ale na tvári sa mu neobjavili zvyčajné jamky. „Vlastne nie. Ava, potrebujem, aby si išla so mnou,“ riekol ticho.

„Kam?“ Prečo hovorí tak vyhybavo? To nie je Sam, ktorého poznám. Zvyčajne sa tvári bezstarostne a nikdy sa za nič neospravedľuje.

„K Jessemu.“

Musel si všimnúť zdesenie na mojej tvári, lebo urobil krok ku mne s prosebným výrazom. Stačilo mi počuť to meno a hneď sa ma zmocnila panika. Prečo chce, aby som išla k Jessemu? Po našom poslednom stretnutí by ma tam dostal len kričiacu a kopúcu na všetky strany. Nevrátim sa tam za nič na svete – už nikdy!

„Sam, to nie je dobrý nápad.“ Cúvla som a pokrútila hlavou. Dokonca som sa aj zachvela.

Vzdychol si a začal kopať teniskami do chodníka. „Ava, začínam sa oňho báť. Nedvíha telefón a už dlho sa nikomu nezval. Nevie, čo iné by som mohol urobiť. Viem, že o ňom nechceš hovoriť, no odvtedy prešlo už takmer päť dní. Bol som v Lusse, ale vrátnik nás k nemu nechce pustiť. Teba by pustil. Kate tvrdí, že sa s ním poznáš. Nemohla by si nás k nemu dostať? Iba sa potrebujem presvedčiť, že je v poriadku.“

„Nie, Sam. Prepáč, ale nemôžem,“ vyhrkla som, pričom mi preskočil hlas.

„Ava, bojím sa, či neurobil niečo hlúpe. Prosím!“

Zovrelo sa mi hrdlo a Sam sa približoval ku mne s vystretými ru-

kami. Ani som si neuvedomila, že pred ním cúvam. „Sam, prosím, nerob to! Nemôžem tam ísť. Nechce ma vidieť a ani ja jeho.“

Chytil ma za ruky, pritiahol k sebe a pevne si ma pritisol na hrud'. „Ava, ver mi, že za normálnych okolností by som ťa o to nežiadal, ale musím sa dostať hore a skontrolovať ho.“

Spustila som plecia, premožená v jeho objatí, a z úst mi unikol vzlyk práve vo chvíli, keď som si myslela, že mi už nezostali nijaké slzy. „Nemôžem sa s ním stretnúť, Sam.“

„Dobre,“ odtiahol sa a pozrel na mňa. „Stačí, keď nás dostaneš cez recepciu. O viac ťa nežiadam.“ Zotrel mi zablúdenú slzu a pro-sebne sa na mňa usmial.

„Ale dnu nepôjdem,“ vyhlásila som, lebo pri myšlienke, že by som ho zase uvidela, mi od strachu zovrelo žalúdok. No čo ak naozaj urobil nejakú hlúposť?

„Ava, iba nás dostaň do jeho apartmánu.“

Prikývla som a zotrela si slzy, čo sa mi kotúľali po tvári.

„Ďakujem ti,“ riekol a už ma aj ťahal k svojmu porsche. „Nastúp. Drew a John sa s nami stretnú tam.“ Otvoril dvere pre spolujazdca a postrčil ma k nim.

Vliezla som dnu a dovolila Samovi, aby ma odviezol ku komplexu Lusso v St Katherine Docks – na miesto, o ktorom som prisahala, že sa tam už nikdy nevrátim.

DRUHÁ KAPITOLA

Keď sa pred nami objavilo Lusso, zrýchlil sa mi dych. Bojovala som s neodolateľnou túžbou otvoriť dvere a vyskočiť zo Samovho pohybujúceho sa auta. Pozrel na mňa a po peknej tvári sa mu mihlo znepokojenie, akoby uhádol, že chcem ujsť.

Napokon sme zastali pred bránou a Sam obišiel auto, aby mi otvoril dvere. Keď som vystúpila, chytil ma pevne za ruku a odviezol k bráne pre chodcov, kde na nás už čakal Drew.

Bol vyparádený v obleku ako zvyčajne a čierne vlasy mal dokonale upravené, ale už som sa pri ňom necítila nepríjemne ako kedysi. Šokovalo ma však, keď ma vytrhol Samovi, pritiahol k sebe a pevne zovrel v náručí. Bol to môj prvý fyzický kontakt s týmto mužom.

„Ava, ďakujem ti, že si prišla.“

Nič som nepovedala, lebo mi nezišla na um vhodná odpoveď. Naozaj sa o Jesseho báli. Zrazu som sa cítila previnilo a moje znepokojenie vzrástlo. Drew ma pustil a povzbudivo sa na mňa usmial, no jeho úsmev mi nedodal odvahy.

Sam ukázal prstom na cestu. „A tu prichádza veľký muž.“

Otočili sme sa a uvideli Johna, ako prudko brzdí so svojím čiernym Range Roverom tesne za Samovým autom. Vykĺzol z neho, sňal si obrovské slnečné okuliare a kývol nám hlavou. To bol Johnov zvyčajný nemý pozdrav. Preboha, ten je ale našťvaný, preletelo mi hlavou. Obrove oči sa mi podarilo uzrieť len zriedka – vždy

ich skrýval za tmavými okuliarmi, dokonca aj večer alebo keď bol vnútri. Teraz však svietilo slnko, takže som nechápala, prečo si ich sňal. Možno chcel, aby všetci vedeli, aký je našťvaný. Fungovalo to. Vyzeral hrozivo.

Zhlboka som sa nadýchla, zadala kód a strčila do brány, aby chlapci mohli vojsť. Želala som si, aby ma nenútili ísť ďalej. Drew mi však naznačil, aby som išla prvá – džentlmen ako vždy –, tak som odlepila nohy od zeme a bez slova vykročila cez parkovisko k budove. Zbadala som Jesseho auto a všimla som si, že okno na ňom je stále rozbité. Vošli sme dnu a cestou cez vstupnú halu som nepočula nič okrem našich krokov na mramorovej dlážke. Žalúdok mi od strachu vyskočil až do hrdla, v bruchu som mala zvieravý pocit a zrýchlil sa mi dych. Čo všetko som prežila na tomto mieste! Lusso bolo prvým veľkým úspechom v mojej kariére. Odohralo sa tu moje prvé sexuálne dobrodružstvo s Jessem aj naše posledné stretnutie. Tu sa všetko začalo aj skončilo.

Keď sme sa priblížili k recepcii, Clive zdvihol hlavu od veľkého mramorového pultu a zatváril sa unavene.

„Ahoj, Clive,“ riekla som so silným úsmevom.

Pozrel na mňa, potom na tri hrozivé postavy za mojím chrbtom a napokon znovu spočinul pohľadom na mne. „Ahoj, Ava. Ako sa máš?“

„Dobre, Clive,“ zaklamala som. „A ty?“

„Aj ja sa mám fajn.“ Tváril sa ostražito, nepochybne po niekoľkých vášnivých stretnutiach s trojicou, ktorá ma teraz sprevádzala, a jeho chladné privítanie mi prezradilo, že neboli veľmi príjemné.

„Clive, bola by som ti vďačná, keby si nás pustil do strešného apartmánu. Chceme skontrolovať Jesseho.“ Do svojho hlasu som vložila veľkú dávku sebadôvery, ktorú som v skutočnosti necítila. S každou sekundou sa mi zrýchlňoval tep.

„Ava, tvojim priateľom som už vysvetlil, že zamestnávateľ by ma vyhodil, keby som im to dovolil.“ Znovu vrhol na chlapcov opatrný pohľad.

„Ja viem, Clive, ale majú oňho strach,“ namietla som ľahostajne. „Chcú sa iba presvedčiť, že je v poriadku, a potom zase odídu,“

dodala som milším tónom, lebo mi bolo jasné, že Drew, Sam a John sa ho predtým neunúvali použiť.

„Ava, vyšiel som hore a zaklopal som na dvere pána Warda, ale nikto sa nezval. Pozreli sme si niekoľko záznamov z priemyselnej televízie a počas služby som ho nevidel odísť ani vrátiť sa. Bezpečnostná služba nemôže skontrolovať nepretržitý videozáznam z posledných piatich dní. Toto všetko som už vysvetlil tvojim priateľom. Keby som vás pustil hore, mohol by som prísť o prácu.“

Zmena Clivovho prístupu k pracovnej disciplíne ma ohromila. Keby bol taký profesionálny a neoblomný minulú nedeľu, keď som prišla Jesseho pozrieť, možno by nikdy nedošlo k našej výmene názorov. Lenže v tom prípade by som zotrvala v blaženej nevedomosti, pokiaľ išlo o Jesseho malý problém.

Na chrbte som cítila tlak Samovho tela. „Pustite nás hore, pre boha živého!“ skríkol ponad moje plece.

Trochu som sa mykla, no nemohla som mu vyčítať, že je zúfalý. Aj mňa sa zmocňovalo zúfalstvo. Chcela som ich len dostať cez Cliva a okamžite odtiaľ vypadnúť. Mala som pocit, že sa ku mne približujú všetky štyri steny, a videla som Jesseho, ako ma nesie v náručí cez mramorovú halu. Všetky obrazy zaplavujúce moju myseľ boli tým jasnejšie, že som sa ocitla priamo na mieste, kde sa to všetko odohralo.

Obrátila som sa a uvidela Johna so zamračeným výrazom a s rukou na Samovom pleci – jeho spôsob, ako mu naznačiť, že by sa mal upokojiť. Nechcela som to urobiť, ale mala som nervy napnuté ako špagáty. „Clive, nerada by som sa uchýlila k vydieraniu,“ vyhlásila som pevne a pozrela mu rovno do očí. Zmäťene na mňa hľadel a videla som, že horúčkovo premýšľa, čím by som ho mohla vydierať. „Nepáčilo by sa mi, keby sa niekto dozvedel o pravidelných návštevách pána Gomeza alebo o náklonnosti pána Hollanda k thajským dievčatám, niekedy k dvom naraz.“ Sledovala som, ako sa Clivovi skrivila tvár, keď si uvedomil svoju porážku.

„Ava, to je rana pod pás.“

„Nedávaš mi inú možnosť, Clive.“

Pokrútil hlavou a potom ňou kývol k výťahu, zatiaľ čo si mrmlal nadávky popod nos.

„Skvelé!“ zanôtil Sam, keď sme kráčali k súkromnému výťahu majiteľa apartmánu.

Neviem, ako sa to stalo, no zrazu som si uvedomila, že zdvím nohy a malými krôčikmi ich nasledujem. „Jesse možno zmenil kód,“ poznamenala som za ich chrchtami.

Sam sa zvrtoľ a zatváril sa vystrašene.

Pokrčila som plecami. „Ak to urobil, nedostaneme sa hore.“

Zrazu som sa ocitla pred výťahom, zhlboka som sa nadýchla a zadala kód nastavený stavebnou firmou. Dvere sa otvorili a ozval sa trojhlasný výdych. Všetci vošli dnu, len ja som zostala stáť vonku s pohľadom upretým na Sama. Usmial sa a povzbudivo mi kývol hlavou, aby som nastúpila s nimi.

A tak som to urobila.

Vošla som do výťahu a postavila som sa medzi Sama s Drewom a Johna. Znovu som zadala kód a v trápnom tichu sme sa vyviezli nahor. Keď sa výťah znovu otvoril, ocitli sme sa pred dvojkrídlovými dverami vedúcimi do Jesseho apartmánu.

Sam vystúpil prvý, dlhými krokmi prešiel k nim, jemne stlačil kľučku a potom začal búchať na dvere ako šialenec. „Jesse! Otvor tie prekliate dvere!“

Drew a John sa k nemu priblížili a odtiahli ho preč. Potom skúsil kľučku John, ale dvere sa ani nepohli. Nemohla som sa zbaviť myšlienky, že som možno posledný človek, ktorý vyšiel zo strešného apartmánu. Spomenula som si, že som si dala veľmi záležať na tom, aby som tými dverami buchla čo najsilnejšie.

„Sam, kamoš, možno tam vôbec nie je,“ chlácholil ho Drew.

„Tak kde, dopekla, je?“ zreval Sam.

„Och, ten sviniar je vnútri,“ zahundral John. „Ale utápa sa v žiali už príliš dlho. Musí viesť podnik.“

Ešte som stála vo výťahu, keď sa jeho dvere začali zatvárať a vytrhli ma z omámenia. Inštinktívne som zdvihla ruku, aby som ich zadržala, a vyšla som na chodbu. Spomenula som si na svoje slová, že ich tam len dostanem a potom odídem, a vedela

som, že by som to predsavzatie mala dodržať, no Samov stav ma ešte viac znepokojil a Johnove slová podráždili. Utápa sa v žiali alebo vo vodke? Ak zostanem, budem zase čeliť opitému, zúriacemu Jessemu?

Drew ticho zaklopal na dvere. Bolo to na smiech. Keď Jesse ne-reagoval na Samovo vytrvalé búchanie, Drewovo džentlmenské klopanie ho určite nepodnieti k činu.

Napokon odstúpil od dverí a odtiahol Sama ku mne. „Ava, pokúsila si sa mu zavolať?“ spýtal sa ma Drew.

„Nie!“ vyhrkla som. Prečo by som to robila? Bola som si istá, že by sa so mnou nechcel rozprávať.

„A nemohla by si to skúsiť?“ spýtal sa Sam prosebne.

Pokrútila som hlavou. „Nezdvihol by to, Sam.“

„Ava, prečo to jednoducho neurobiš?“ zatlačil na mňa Drew.

Neochotne som vybrala z kabelky mobil a zvolila som Jesseho číslo, zatiaľ čo Sam a Drew ma nervózne pozorovali. Vôbec som netušila, čo mu poviem, ak to náhodou zdvihne.

Drew prudko mykol hlavou k dverám. „Počujem, že vnútri zvoní telefón.“ Otočil sa ku mne, zjavne presvedčený, že sa ozvem do mobilu, ale dovolala som sa iba do hlasovej schránky. Zovrelo mi srdce. Nechce sa so mnou rozprávať. Zamierila som späť k výťahu, urazená jeho odmietnutím, no vtom sa na chodbe za mnou ozvalo hlasné buchnutie.

Sam, Drew a ja sme otočili hlavu k dverám Jesseho apartmánu a uvideli sme, ako John stojí uprostred rozbitej zárubne. Kývol nám hlavou a Sam s Drewom vbehli dnu. Neisto som ich nasledovala a spomínala na posledný raz, keď som tam bola.

Otoč sa! Nastúp do výťahu! HNEĎ!

Ale neposlúchla som varovný hlas. Zastala som na prahu dverí, no pokiaľ som dobre videla, vnútri sa nič nehýbalo. Vošla som hlbšie do otvoreného priestoru a počula chlapcov, ako behajú hore-dolu po schodoch a hľadajú Jesseho. Keď sa do môjho zorného poľa dostalo schodisko, zistila som, že na konzolovom stolíku stále stojí prázdna fľaša od vodky. A potom som uvidela otvorené francúzske okno vedúce na terasu. Opatrne som zamierila k nemu a stále som